

zetünknek jövő fönmaradására nézve annyi szép ábrándot és reménységet tesz jogosulttá. Bevallom, hiszem, hogy e pillanatban biztatásra szólnak az utolsó idők gondolatai és ismét megcsillani látszik a magyar nemzetben a szinarany, amely, fájdalom, mindig csak a csapások sulya alatt vetődött felszínre s amelyet a rendes időszakban mindig elborított a hegyekről lezuhanó patak iszapos áradata.

Valóban botorság is lett volna föl nem ismerni saját gyöngeségünket. Hiszen a jobb jövő egyedüli zálogát a szomoru önbírálatból és a helyes önismeretből merithetjük. A magyar nemzetet most kétségtelenül helyes utakon jár. Hibáit fölismerte s ma már férfias erőfeszítéssel igyekszik is ezek alól fölszabadulni.

A sárgák háborúja. Pétervárról az a szenzációs hír érkezik, hogy egész Kínát harcias kedv fogta el. Riasztó hírek jönnek Wladivostokba, hogy *Kína háborúra készül Japán ellen.* A wladivostoki orosz helyőrség csapatai biztosra veszik, hogy *összszel kitör a háború.* A kínai sajtó harcias hangon ír Japán ellen, de a japán lapok nyugodtan, higgadtan tárgyalják a fejleményeket, noha Tokióban úgy tudják, hogy Kína biztosította magának Amerika segítségét.

A főrendiház ülése. A főrendiház szerdán délelőtt tizenegy órakor teljes ülést tart. Az ülés napirendje tizenkét pontból áll. Az első az elnöki előterjesztések, a második a mentelmi bizottság jelentései, a harmadik a bírák berendeléséről szóló javaslat, a negyedik és ötödik pont a két monopóliumjavaslat, a hatodik és hetedik pont két vicinális vasut javaslat, a nyolcadik a munkás-balesetbiztosításról Olaszországgal kötött viszonzossági szerződés becikkelyezése, a kilencedik a fehér foszfor eltiltásáról szóló javaslat, a tizedik és tizenegyedik pont két miniszteri jelentés, a tizenkettedik pont a jegyzőkönyv hitelesítése. Mint-hogy fölszólalásra nem igen van kilátás sem a javaslatoknál, sem a jelentéseknél, a tizenkét pont letárgyalása igen rövid ideig fog tartani.

Splendid isolation.

Irtá Szini Gyula.

A társas élet hanyatlásáról ma már panaszkodni sem lehet. Egyszerűen nincs társas élet. Ennek a helyét egészen elfoglalta az a „splendid isolation”, amelyben többi közt nálunk az ember él. Nem ismeri a közvetlen szomszédját. A vendéglőben, kávéházban külön asztalhoz ül. Fiatallab korában még szerez barátokat, ismerősöket, aztán egészen elszigeteli magát a családjába, vagy a kávéházba. Színházban és egyéb nyilvános helyen futólagos kézzorítással, vagy néhány közömbös szóval üdvözlő ismerőseit. Legfeljebb a klubba jár, ahol nem kell beszélnie és mindig ugyanazon emberek közt lehet, akiknek körében a kártyázók gépies, lélektelen érintkezése fejlődött ki.

A nagyvárosi élet ma már lehetségesé teszi ezt az egészen új életformát, hogy lehet emberek közt élni anélkül, hogy érintkezni kellene velük és amelyre olyan találón illik a „splendid isolation” szava. Ez pedig nemcsak nálunk van így, hanem csaknem kivétel nélkül minden nagy városban. Magyar emberek, akik éveken át éltek Párisban, Londonban, panaszkodtak nekem, hogy csaknem lehetetlen bejutni egy igazi párisi vagy londoni család körébe. A párisiak, londoniak, berliniek valami nemzetközi, hideg udvariassággal tartják távol maguktól az idegeneket, de nemcsak az idegeneket, hanem saját honfitársaikat is.

Párisban például, ahol a nagy politikai és irodalmi szalonok virágoztak,

Vasúti reformok Szegeden.

— A Szeged-állomás kibővítése. — A központi pályaudvar. — Új tiszahíd. — Rókus-főállomás. —

(Saját tudósítónktól.) Sok szó esik a szegedi lapokban vasúti reformokról, amelyek Szegedet igen közelről érdeklik. Különösen, amióta néhány hét előtt itt jártak a magyar államvasutak igazgatói, nincsen olyan nap, hogy akár a szegedi üzletvezetőség kettéosztásáról vagy pláne elhelyezéséről, akár a központi pályaudvarról vagy a Szeged-állomás kibővítéséről, akár pedig a rókus vasúti javítóműhely kibővítéséről és ugyanakkor a műhely felének Szabadkára való áthelyezéséről ne beszéljenek és ne írjanak.

Munkatársunk kérdést intézett több magasrangú szegedi vasúti tisztviselőhöz a reformokat illetőleg. Mindegyikről azt a választ kapta, hogy nem érdemes a dolgot a nyilvánosság előtt szellőztetni, mert még minden csak kombináció. Érdekes volt *Furák* Károly felügyelőnek, a rókus vasúti javítóműhely főnökének a nyilatkozata, aki a következőket mondotta:

— Nem hinném, hogy a publikumot érdeklik ezek a dolgok. Ha akármelyik terv a megvalósulás előtt állana, szívesen állanék a *Délmagyarország* rendelkezésére. Egyelőre azonban csak tervek vannak, igen sok — és lesz még több. Minden azon fordul meg, mennyi pénz fog állani az állam rendelkezésére, mert van négymillió, de van negyvenmillió is. Amikor az igazgatóság tagjai Szegeden jártak, akkor is csak tervekről volt szó és nemcsak, hogy nem ment határozatba semmi, de az üzletvezetőség utasítást kapott, hogy *újabb terveket készítsen* és lehetőleg — olcsóbbat. Így áll most az ügy, egyebet nem mondhatok.

Munkatársunknak sikerült a kombinációban levő megoldási módok közül néhányat megtudni. A *legolcsóbb terv szerint a Szeged-állomás kibővítése.* Ez a forgalom zavartalan lebonyolítása miatt sürgősen szükséges és ezért valószínű, hogy végre is fogják legközelebb hajtani. Olyan szűk már a Szeged-állomás pályaudvara, hogy a torlódás miatt számtalan esetben vonatkések vannak.

A másik terv egy *központi pályaudvar* fölállítás, amely azonban már jóval nagyobb beruházási költséget igényelne, mert ezzel kapcsolatosan tervezik az *új tiszai vasúti híd* építését is.

A harmadik terv azért érdekes, mert ed-

dig még nem igen tudnak róla Szegeden. Ebben arról van szó, hogy a *Szeged-Rókus-állomást* a szükséges kibővítéssel *főállomássá* teszik és az egész személyforgalmat innen bonyolítják le. A budapesti vonalat Dorozsmáról egy mellékvágány kötné össze Szeged-Rókussal, amely így egyenes összeköttetést nyerne Budapesttel, Temesvárra, Nagyváradra, Szabadkára, Zentára, Karlovával, Araddal, stb. A rókus vasúti javító műhelyt ezesetben *más alkalmasabb helyre tennék* és akkor lehet, hogy *a felét tényleg Szabadkára vinnék*, a másik fele azonban alaposan kibővítve föltétlenül *Szegeden marad.* Ugy tudjuk, hogy a javító műhelyt a lóversenytér egyik szögletében helyeznék el. A jelenlegi Szeged-állomás pedig inkább a teherforgalom lebonyolítására használtatnék föl és a gyorsvonatok meg se állnának ott. Minden vonatkának a végállomása Szeged-Rókus lenne.

Ez az utóbbi terv nagyon tetszik a vasutasoknak és szeretnék, ha meg is valósulna. Amikor az igazgatók lent jártak Szegeden, minden tervet részletesen kidolgozva találtak. Le is tárgyalták annak rendje és módja szerint valamennyit és amikor elméletben mindennel készen voltak, akkor konstataáltak, hogy semmit se lehet egyelőre megvalósítani, mert *nincs pénz.* Még a Szeged-állomás kibővítése is, amely pedig — mint említettük — a legolcsóbb, *több millió koronát* igényelne. Ekkora összeg pedig jelenleg nem áll a kormány rendelkezésére.

Sokat fognak tehát még a lapok írni és a hivatott körök tárgyalni, amíg a tervbe vett reformok közül bármelyik is a megvalósulás stádiumába lép.

A miniszterelnök Budapesten. *Khuen-Hederváry* Károly gróf miniszterelnök, aki ma anyósa látogatásán Gyömrőn időzött, holnap visszatér Budapestre.

Magyar és osztrák kölcsön kibocsátása.

Bécsből jelentik: Budapesti és bécsi lapokban különböző hírek jelentek meg a magyar és az osztrák kölcsönről. Bécsi tudósítónk az osztrák pénzügyminiszteriumhoz fordult fölvilágosításért és ott illetékes helyen a következő fölvilágosítást adták:

— Ami az *osztrák* kölcsönt illeti, annak előkészületei még hosszabb ideig fognak tartani. A kölcsön kibocsátása csak *húsvét táján* történhetik meg. A kibocsátás ezuttal is arra a csoportra lesz bízva, mely a multkori kölcsönt

ma már legfőlőbb gazdag amerikaiak visznek nyílt házat. Bennük még megvan a kíváncsiság, hogy Páris érdekes embereit az asztaluk köré gyűjtsék és pénzük is van elég ehez a passzióhoz. De még ők sem tudnak igazi nagyságokat vonzani, akik Párisban zárkóztak, mint bárhol a világon és kénytelenek megelégedni eljövendő nagyságokkal. Ugy, hogy előállt az a helyzet, hogy a francia fővárosban amerikaiak lánssirozzák az ifju gall óriásokat. *Debussy*, a zeneszerző, *Matisse*, a festő és egy csomó nagytehetségű ifju francia művész az amerikaiak dollárjai nélkül talán éhen halhatnak volna úgy, mint annak idején *Gilberte*, vagy *Hégésippe Moreau*.

Párisban ma már csak az idegenek azok, akik kíváncsiságból és messze földről hozott tisztelettel valósággal rávetik magukat az élő nagyságokra. Vannak művészek, akiknek idegenek számára külön fogadónapjaik vannak, amikor az egész világ megszoríthatja a kezüket. Az egyikről — a neve titokban maradt — föl is jegyezte egy párisi napilap pletykája, hogy hogyan hasznosítja az idegenek odatódulását. Alkalmazott egy jó modorú és beszédes nyelvű kisasszonyt, aki a vendégeket fogadja és megmutatja a mester műtermében az apróbb tárgyakat, amelyek természetesen eladók. Kiseb vételnél a vevőnek joga van rá, hogy a mestert munka közben láthassa. Nagyobb vételnél megszoríthatja a mester kezét. Egészen nagy vételnél pedig szóba is elegyedhetik az ünnepektől és ravasz mesterrel.

Mindezek a jelenségek sokkal ékeesebben beszélnek, semhogy konstatálni kellene, hogy

a társas élet agonizál. Igazán csak régi memoárok és könyvek juttatják az ember eszébe, hogy volt idő, amikor az emberek szívesen érintkeztek egymással, közelebb álltak egymás szívéhez és gyakran ép a sűrű érintkezés következtében nagy és szép dolgokat produkáltak, amelyek a társas szellem nélkül létre sem jöttek volna.

Szinte végig lehet kísérni a történelem folyamán a társas élet fejlődését és hanyatlását. Az ember így arra a szomoru tanulságra jut rá, hogy a nagy emberek, nagy szellemek korában, az ugynevezett nagy korszakokban mindig élénk volt a társas élet, sőt ép ez adta meg a lökést, a szárnyalást sok nagy államférfinak, írónak, művésznek, tudósoknak.

A mai zsúr csak paródiája azoknak a régi szalonoknak, amelyek a művelődéstörténet legfényesebb lapjaira vannak följegyezve. A mai zsúr vagy lélektelen tolongás, amely a házigazda a maga társadalmi összeköttetéseinek hideg pompáját akarja bemutatni, vagy pedig alkalmak rá, hogy a fiatalság megismerkedjék egymással avégből, hogy „parthiek” jöjjenek létre.

Sokféleképp keresték már az okát annak, hogy a modern ember miért barátságtalanabb az embertársaival szemben, mint ősei. Az egyik az újságokat okolja azzal, hogy megszüntették a szalonok jelentőségét, mert hiszen a mai ember a lapjában megtalálja kényelmesen mindazt, még a pletykákat is, amiért azelőtt társaságba járt. A másik a szociális ellentétekben találja az okot, a létért való sulyos küzdelemben, amely az öntudatra ébredt osztályokat harcra és gyű-